

Cartea Urantia

<< [Capitolul 88](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 90](#) >>

Capitolul 89

Păcatul, sacrificiul și ispășirea

89:0.1 (974.1) OMUL primitiv se socotea dator față de spirite, ca având nevoie de izbăvire. Din punctul de vedere al sălbaticilor asupra dreptății, spiritele ar fi putut să le aducă mult mai mult ghinion. Odată cu scurgerea timpului, acest concept s-a transformat în doctrina păcatului și a salvării. Sufletul era considerat ca venind pe lume cu o pierdere - păcatul originar. Era necesar să se răscumpere sufletul, să se găsească un țap ispășitor. Vânătorii de capete, pe lângă faptul că practicau cultul adorării craniilor, puteau găsi un înlocuitor pentru propria lor viață, un țap ispășitor.

89:0.2 (974.2) Foarte devreme, sălbaticii au fost dominați de noțiunea potrivit căreia spiritele obțin o satisfacție supremă la contemplarea mizeriei, a suferințelor și a umilințelor omenești. La început, oamenii nu au acordat atenție decât păcatului prin comitere, însă mai apoi, ei au fost preocupați și de păcatul făcut prin omisiune. Întregul sistem subsecvent al sacrificiilor s-a dezvoltat în jurul acestor două idei.

Acest nou sistem se baza pe respectarea ceremoniilor de îmbunare ale sacrificiului. Primitivii credeau că trebuie să se facă ceva special pentru câștigarea favorurilor zeilor; numai o civilizație evoluată recunoaște un Dumnezeu îngăduitor și cu o fire cumpătată. Îmbunarea era o asigurare contra neșansei imediate, mai degrabă decât o investiție pentru o beatitudine viitoare. Riturile de evitare, de exorcism, de coerciție și de îmbunare se întemeiau toate unele pe altele.

1. Tabuul

89:1.1 (974.3) Respectarea unui tabu era efortul omului de a ocoli neșansa abținându-se de la ceva, pentru a evita astfel să ofenseze spiritele fantomă. La început, tabuurile nu au fost religioase, însă de demult au dobândit sancțiunea fantomelor și a spiritelor; când au fost astfel întărite, ele au devenit legislatorii și întemeietorii de instituții. Tabuul este izvorul normelor ceremoniale și strămoșul stăpânirii de sine primitive. El a fost prima formă de reglementare socială și, un timp foarte îndelungat, singura formă; el încă mai este un factor fundamental al structurii sociale reglatoare.

89:1.2 (974.4) Respectul pe care îl inspirau aceste interdicții în mintea sălbaticilor era direct proporțional cu frica lor de puterile presupuse a impune aceste prohibiții. Tabuurile s-au născut din experiențele nefericite cauzate de hazard; mai târziu, ele au fost propuse de șefi și de șamani - oamenii fetișuri despre care se credea că sunt dirijați de

un spirit fantomă, sau chiar de un zeu. Frica de pedeapsă din partea spiritelor este atât de vie în mintea primitivilor, încât aceștia au murit uneori de spaimă atunci când au încălcat un tabuu; aceste episoade dramatice au întărit enorm influența tabuului asupra minții supraviețuitorilor.

89:1.3 (974.5) Printre primele interdicții se găseau restricțiile asupra apropierii de femei și de alte bunuri. Pe măsură ce religia joacă un rol sporit în evoluția tabuului, articolul lovit de interdicție a fost considerat ca impur, apoi ca nelegiuit. Analele evreilor sunt pline de mențiuni cu privire la lucrurile pure și impure, sfinte și nelegiuite, dar credințele evreilor în acest sens erau mult mai puțin stânjenitoare și mai extinse decât la nenumărate alte popoare.

89:1.4 (975.1) Cele șapte porunci ale Dalamatiei și ale Edenului, precum și cele zece porunci ale evreilor, erau tabuuri precise, toate exprimate în aceeași formă negativă, la fel ca majoritatea prohibițiilor antice; aceste coduri noi aveau însă o veritabilă valoare de emancipare, în sensul că ele înlocuiau mii de tabuuri preexistente. Mai mult încă, aceste porunci mai tardive promiteau categoric ceva în schimbul ascultării.

89:1.5 (975.2) Tabuurile primitive asupra hranei s-au născut din fetișism și din totemism. Porcul era sacru pentru fenicieni, vaca pentru hinduși. Tabuul egiptean asupra cărnii de porc a fost perpetuat de credința ebraică și de cea islamică. O variantă a tabuului asupra hranei era credința că o femeie gravidă se putea gândi atât de mult la un anumit aliment încât copilul, de la nașterea sa, va fi reflectarea acestui aliment, care va fi atunci tabu pentru el.

89:1.6 (975.3) Modurile de a mânca au devenit tabu încă din vremuri îndepărtate, de unde și eticheta mesei antice și moderne. Sistemele de caste și nivelele sociale sunt vestigiile străvechilor interdicții. Tabuurile au fost foarte eficace în organizarea societății, dar erau teribil de împovărătoare; sistemul de interdicție negativ menținea nu numai regulile utile și constructive, ci și tabuurile perimate, desuete și inutile.

89:1.7 (975.4) Nu ar exista totuși nici o societate civilizată care să îl poată judece pe omul primitiv, fără aceste tabuuri numeroase și variate, iar tabuurile nu ar fi persistat niciodată dacă nu ar fi fost susținute de aprobarea și de sancțiunea religiei primitive. Mulți dintre factorii esențiali în evoluția umană au fost extrem de costisitori, au costat imense comori de eforturi, de sacrificii și de renunțări; dar aceste înfăptuiri ale stăpânirii de sine au fost adevăratele trepte pe care omul a urcat scara ascendentă a civilizației.

2. Conceptul de păcat

89:2.1 (975.5) Frica de hazard și spaima de neșansă i-a împins literalmente pe oameni să inventeze religia primitivă ca o asigurare presupusă contra acestor calamități. Plecând de la magie și de la fantome, și trecând prin spirite și prin fetișuri, religia a evoluat până la tabuuri. Fiecare trib avea pomul fructului oprit, literalmente mărul, dar, la figurat, constând dintr-o mie de ramuri atârând grele

de tot felul de tabuuri. Arborele oprit zicea întotdeauna: „să nu faceți cutare și cutare lucru.”

89:2.2 (975.6) Când mintea sălbaticului a evoluat până într-acolo încât să își poată imagina atât spiritele bune, cât și cele rele, și când tabuul a primit sancțiunea solemnă a religiei în evoluție, scena a fost în întregime pregătită pentru apariția noului concept, acela al *păcatului*. Ideea de păcat era universal stabilită în lume cu mult înainte de pătrunderea religiei revelate. Numai conceptul de păcat a permis morții naturale să devină logică pentru mintea primitivă. Păcatul era încălcarea tabuului, iar moartea era sancțiunea păcatului.

89:2.3 (975.7) Păcatul era ritual, iar nu rațional; o faptă, și nu un gând. Și acest întreg concept de păcat era întreținut de ceea ce a persistat din tradițiile Dilmunului și din epoca unui mic paradis pe pământ. Tradiția lui Adam și a Grădinii Edenului a dat substanță visului unei străvechi 'epoci de aur' în zorii raselor. Toate acestea au confirmat ideile care s-au exprimat mai târziu în credința că omul își avea originea într-o creație specială, că el debutase perfect în cariera sa, și că încălcarea tabuurilor - păcatul - l-a coborât la jalnica sa soartă ulterioară.

89:2.4 (976.1) Obiceiul de a încălca un tabuu a devenit un viciu; legea primitivă a făcut din viciu o crimă; religia l-a făcut un păcat. La triburile primitive, violarea unui tabuu reprezenta o crimă și un păcat conjugate. O calamitate care atingea comunitatea era întotdeauna considerată ca o pedeapsă pentru un păcat al tribului. Pentru cei care credeau că prosperitatea merge mână în mână cu dreptatea, prosperitatea aparentă a celor răi a cauzat atât de multă

îngrijorare încât a devenit necesară născocirea infernurilor pentru a pedepsi violatorii tabuurilor. Numărul acestor locuri de pedepse viitoare a variat de la unu la cinci.

89:2.5 (976.2) Ideea de spovedanie și de iertare a apărut devreme în religia primitivă. Oamenii cereau iertare într-o adunare publică pentru păcatele pe care aveau intenția să la comită în săptămâna următoare. Mărturisirea era pur și simplu un rit de iertare, și, de asemenea, o notificare publică a murdăriei, un ritual pentru a striga: 'impur, impur!'. Au urmat apoi toate formele rituale de purificare. Toate popoarele antichității practicau aceste ceremonii lipsite de sens. Multe obiceiuri, aparent igienice, ale triburilor primitive, erau mai cu seamă ceremoniale.

3. Renunțarea și umilirea

89:3.1 (976.3) Renunțarea a fost etapa următoare a evoluției religioase; se practica curent postul; curând s-a stabilit obiceiul de abținere de la numeroase forme de plăcere fizică, mai cu seamă la cele de natură sexuală. Ritualul postului era adânc înrădăcinat în multe religii antice; și el a fost transmis practic tuturor sistemelor moderne de gândire teologică.

89:3.2 (976.4) Tocmai în epoca în care barbarii începeau să renunțe la risipa ce consta în arderea și îngroparea bunurilor împreună cu cei morți, în momentul în care structura economică a raselor a început să prindă contur, și-a făcut apariția această nouă doctrină religioasă

a renunțării, și zeci de mii de suflete serioase au început să candideze la sărăcie. Bunurile au fost considerate ca un obstacol spiritual. Această noțiune de pericole spirituale care însoțea posesiunea bunurilor materiale a fost în mare măsură întreținută în epoca lui Filon și a lui Pavel, și, de atunci, ea a influențat mult filozofia europeană.

89:3.3 (976.5) Sărăcia era pur și simplu o parte a ritualului de mortificare a cărnii, care, din nefericire, se încorporează în scrierile și în învățăturile multor religii, mai ales în aceea a creștinismului. Penitența este forma negativă a acestui ritual, adesea prostesc, al renunțării. Toate acestea l-au învățat însă pe primitiv *stăpânirea de sine*, și acesta a fost un progres cu adevărat valabil în evoluția rasială. Negarea de sine și stăpânirea de sine se numărau printre cele mai mari dobândiri sociale care provin din religia evolutivă primitivă. Stăpânirea de sine a adus omului o nouă filozofie a vieții; ea l-a învățat arta de a-și spori fracțiunea sa de viață diminuând numitorul comun al cerințelor personale, în loc de a încerca întotdeauna să mărească numărătorul satisfacțiilor egoiste.

89:3.4 (976.6) Aceste idei antice de autodisciplină includeau autoflagelarea și multe alte feluri de toruri fizice. Preoții cultului mamei erau cu precădere activi pentru a oferi ca învățătură virtutea suferințelor fizice; ei dădeau exemplul supunându-se castrării. Evreii, hindușii și budiștii erau adepți zeloși ai acestei doctrine a umilirii fizice.

89:3.5 (976.7) De-a lungul întregii antichități, oamenii au căutat, pe această cale, să beneficieze, pe marele registru al negării de sine ținut

de zeii lor, de un supliment de credit datorat renunțării. A fost cândva ceva uzual, pe când se încercau unele tensiuni de ordin emoțional, să se facă jurământul de renunțare de sine și de autotortură. Cu timpul, aceste jurăminte au luat forma de contracte cu zeii. În acest sens, ele reprezentau un adevărat progres evolutiv, căci se presupunea că zeii făceau ceva în semn de răsplată pentru această tortură și pentru această mortificare a cărnii. Jurămintele erau atât negative, cât și pozitive. Făgăduieli de natură atât de extremă și de vătămătoare sunt cel mai bine respectate astăzi la anumite grupuri din India.

89:3.6 (977.1) Era foarte natural ca acest cult al renunțării și al umilirii să acorde atenție satisfacerilor sexuale. Cultul abstenenței a luat naștere ca un rit printre soldații care intenționau să se angajeze în luptă; mai târziu, el a devenit practica 'sfinților'. Cultul a tolerat căsătoria considerând-o ca un rău mai mic decât adulterul. Multe dintre marile religii ale lumii au fost defavorabil influențate de acest cult antic, dar nici una într-un mod atât de pronunțat ca creștinismul. Apostolul Pavel era un adept al acestui cult, și jurămintele lui personale s-au reflectat în învățăturile pe care le-a introdus în teologia creștină: „E bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie”. „Aș vrea ca toți bărbații să fie ca mine însumi”. „Eu zic deci celibatarilor și văduvelor să rămână întocmai ca mine”. Pavel știa bine că aceste învățături nu făceau parte din evanghelia lui Isus, și el recunoștea acest lucru, spunând: „Eu zic asta cu încuviințare, iar nu la poruncă”. Acest cult l-a făcut însă pe Pavel să disprețuiască femeile. Nenorocirea este că părerile lui personale au

influențat timp îndelungat învățăturile unei mari religii a lumii. Dacă sfatul învățătorului reparator de corturi era literalmente și universal urmat, rasa umană ar fi luat sfârșit într-un mod brusc și puțin glorios. Ba mai mult, faptul de a amesteca o religie cu cultele antice ale continentelor conduce direct la un război împotriva căsătoriei și a căminului, care sunt veritabilele fundații ale societății și instituțiile de bază ale progresului uman. Nu este deloc de mirare faptul că aceste credințe favorizaseră formarea preoților care practicau celibatul în numeroase religii ale anumitor popoare.

89:3.7 (977.2) Într-o bună zi, omul va trebui să învețe să se bucure de libertate fără desfrâu, de hrană fără îmbuibare, și de plăcere fără dezmăț. Stăpânirea de sine este o politică umană mai bună pentru a pune în ordine propria conduită decât extrema renegare de sine. Isus nu a oferit de altfel niciodată discipolilor lui ca învățătură aceste puncte de vedere nesăbuite.

4. Originile sacrificiului

89:4.1 (977.3) Sacrificiul în calitate de parte a devoțiunilor religioase, ca multe alte rituri de adorare, nu a avut o origine simplă și unică. Tendința de a se închina în fața puterii și de a se înclina în semn de adorare în prezența unui mister este prefigurată de câinele care se lungește înaintea stăpânului său. Între impulsul de a adora și actul sacrificiu nu este decât un pas. Omul primitiv măsura valoarea

sacrificiului său prin durerea pe care o simțea. Când ideea de sacrificiu s-a atașat pentru prima dată ceremonialului religios, nu se mai admiteau ofrande care să nu fie însoțite de suferințe. Primele sacrificii au fost niște acte aidoma celui de a-și smulge părul, de a-și tăia carnea, de a se mutila, de a-și sparge dinții și a-și tăia degetele. Odată cu înaintarea civilizației, aceste concepte grosolane ale sacrificiului au fost ridicate la nivelul riturilor abnegării de sine, ale ascetismului, ale postului, ale privațiunilor și, mai târziu, ale doctrinei creștine a sacrificării prin amărăciuni, prin suferințe și prin mortificarea cărnii.

89:4.2 (977.4) De timpuriu în evoluția religiei, existau două concepții ale sacrificiului: ideea de a sacrifica ofrande, care implica atitudinea aducerii de mulțumiri, și sacrificiul pentru datorie, care îngloba ideea de izbăvire. Noțiunea de substituire s-a dezvoltat mai târziu.

89:4.3 (977.5) Încă și mai târziu, omul și-a închipuit că sacrificiul său, oricare i-ar fi fost natura, putea servi ca mesager pe lângă zei; el putea să aibă efectul unui miros agreabil în nările zeităților. Aceasta a adus cu sine uzul tămâiei și al altor particularități estetice ale riturilor de sacrificiu; acestea s-au transformat cu timpul în sărbători sacrificiale care au devenit tot mai minuțioase și mai sofisticate.

89:4.4 (978.1) Odată cu evoluția religiei, riturile sacrificiale de împăcare și de îmbunare au înlocuit metodele străvechi de evitare, de potolire și de exorcism.

89:4.5 (978.2) Ideea inițială de sacrificiu a fost aceea de un impozit de neutralitate perceput de spiritele ancestrale; ideea de ispășire nu se dezvoltă decât mai târziu. Pe măsură ce oamenii se îndepărtau de

noțiunea unei origini evolutive a rasei, pe măsură ce tradițiile epocii Prințului Planetar și ale șederii lui Adam erau filtrate de timp, conceptul de păcat și de păcat originar a ajuns să se răspândească tot mai mult. Așadar, sacrificiul pentru un păcat accidental și personal s-a transformat prin evoluție în doctrina sacrificiului pentru ispășirea păcatului rasei. Ispășirea sacrificială era un expedient de asigurare generală care acoperea totul, chiar și ranchiuna și gelozia unui zeu necunoscut.

89:4.6 (978.3) Înconjurat de atât de multe spirite supărăcioase și de zei rapace, omul primitiv era în fața unei asemenea mari armate de zeități, astfel încât a fost nevoie de toți preoții, de ritualurile și de sacrificiile din timpul întregii vieți pentru a-l scoate din datoriile lui spirituale. Doctrina păcatului originar, sau a vinovăției rasiale, a făcut ca fiecare persoană să înceapă cu o datorie serioasă față de puterile spirituale.

89:4.7 (978.4) Oamenii primeau dări și mită, dar, când acestea sunt oferite zeilor, ele sunt descrise ca fiind consacrate, făcute sacre, ori sunt numite sacrificii. Renunțarea era forma negativă de îmbunare; sacrificiul devenea forma pozitivă. Actul de îmbunare includea elogierea, glorificarea, măgulirea, și chiar și divertismentul. Relicvele acestor practici pozitive de cult străvechi de îmbunare sunt cele ce constituie formele moderne de adorare divină. Acestea reprezintă pur și simplu transformarea în rituri a tehnicilor sacrificiale antice de îmbunare pozitive.

89:4.8 (978.5) Un sacrificiu de animale avea, pentru oamenii primitivi, o semnificație mai profundă decât ar fi putut-o avea vreodată pentru rasele moderne. Acești barbari considerau animalele ca fiind rudele lor apropiate efective. Cu trecerea timpului, omul a devenit viclean în sacrificiile lui, și a încetat să își ofere animalele de muncă. La început, el a sacrificat *ce este mai bun* din toate, inclusiv animalele lui domestice.

89:4.9 (978.6) Un anumit suveran egiptean nu se fălea atunci când afirma că a sacrificat 113.433 sclavi, 493.386 capete de vite, 88 bărci, 2.756 statuete de aur, 331.702 urcioare de miere și de ulei, 228.380 urcioare de vin, 680.714 găște, 6.744.428 pâini rotunde și 5.740.352 saci de monezi. Pentru a ajunge acolo, a fost nevoie ca el să le impună impozite crude supușilor lui, care au trudit din greu.

89:4.10 (978.7) Simpla necesitate i-a făcut în cele din urmă pe acești semi-sălbatici să mănânce partea materială a creaturilor sacrificate, zeii beneficiind de sufletul lor. Această datină și-a găsit justificarea sub pretextul anticei mese sacre, o slujbă de comuniune după uzanțele moderne.

5. Sacrificiile și canibalismul

89:5.1 (978.8) Ideile moderne despre canibalismul primitiv sunt cu totul greșite; canibalismul făcea parte din moravurile societății primitive. În timp ce canibalismul este din punct de vedere tradițional oribil pentru civilizația modernă, el era un element de

structură socială și religioasă al societății primitive. Interesele colective au dictat practica canibalismului. Acesta s-a dezvoltat sub presiunea necesității și a persistat pentru că oamenii erau sclavii superstiției și ai ignoranței. El era un obicei social, economic, religios și militar.

89:5.2 (979.1) Omul primitiv era un canibal; lui îi plăcea carnea umană, și de aceea o oferea ca un dar de hrană spiritelor și zeilor lui primitivi. Din moment ce spiritele fantomă erau pur și simplu oameni modificați, și din moment ce hrana era principala nevoie a omului, hrana trebuia să fie și cea mai mare nevoie a unui spirit.

89:5.3 (979.2) Canibalismul a fost cândva aproape universal printre rasele în evoluție. Sangicii erau toți canibali, însă, la origine, andoniții, nodiții și adamiții nu erau; nici andiții nu au fost, până când nu s-au amestecat în mod excesiv cu rasele evolutive.

89:5.4 (979.3) Gustul pentru carnea omenească a crescut. Inițiat de foame, de amicitie, de răzbunare sau de ritualul religios, consumul de carne omenească a devenit canibalism ordinar. El s-a născut ca urmare a penuriei de hrană, deși această penurie a fost rareori motivul imediat. Totuși, eschimoșii și primii andiți s-au dedat rareori canibalismului, făcând excepție în perioadele de foamete. Oamenii roșii, mai ales în America Centrală, erau canibali. Mamele primitive au avut cândva obiceiul general de a-și omorî și de a-și mânca proprii lor copii, cu scopul de a reînnoi forța pe care o pierduseră la naștere. În Queensland, se întâmplă încă adesea ca primul născut să fie omorât și devorat. Într-o epocă recentă, numeroase triburi africane

au recurs deliberat la canibalism ca procedură de război, un soi de atrocitate pentru a-i teroriza pe vecinii lor.

89:5.5 (979.4) Un anumit canibalism a rezultat din degenerarea filiațiilor cândva superioare, dar el a prevalat mai ales printre rasele evolutive. Obiceiul de a se mânca oameni s-a născut într-o epocă în care oamenii încercau sentimente intense și aprige față de dușmanii lor. Faptul de a mânca carne umană a făcut parte dintr-o ceremonie solemnă de răzbunare. Se credea că, în felul acesta, fantoma unui dușman putea fi distrusă sau încorporată în cea a mâncătorului. Ideea că magicienii își obțineau puterile mâncând carne omenească a fost cândva o credință foarte răspândită.

89:5.6 (979.5) Anumite grupuri de mâncători de oameni nu vroiau să consume decât membrii ai propriului lor trib; această consanguinitate pseudo-spirituală se presupunea că accentuează solidaritatea tribului. Aceleași grupuri mâncau și dușmani pentru a se răzbuna, cu ideea de a-și însuși forța lor. Se considera o onoare pentru sufletul unui prieten sau pentru un tovarăș al unui trib să se mănânce corpul lui, în vreme ce devorând un dușman nu se făcea decât să i se aplice o pedeapsă justă. Minteă sălbaticului nu avea nici o pretenție de a fi consecventă.

89:5.7 (979.6) La unele triburi, părinții vârstnici căutau să fie mâncați de copiii lor. La altele, tradiția cerea să te abții de la a mânca rude apropiate; corpurile lor erau vândute sau erau schimbate contra corpurilor străinilor. Exista un comerț considerabil de femei și de copii îngrășați pentru a fi măcelăriți. Când boala sau războiul nu

reuşeau să limiteze populația, surplusul era mâncat fără multă ceremonie.

89:5.8 (979.7) Canibalismul a ajuns treptat să dispară sub următoarele influențe:

89:5.9 (979.8) 1. El a devenit uneori o ceremonie comunitară, asumarea răspunderii colective în aplicarea pedeapsa cu moartea vreunui membru al tribului. Vinovăția de sânge încetează să mai fie o crimă atunci când toți participau la ea, când societatea însăși lua parte la ea. Ultima practică de canibalism din Asia a fost mâncatul criminalilor executați.

89:5.10 (979.9) 2. Canibalismul a devenit foarte devreme un rit religios, dar sporirea fricii de fantome nu a avut întotdeauna efectul de a-l reduce.

89:5.11 (979.10) 3. În cele din urmă, el a progresat până într-acolo încât nu se mai mâncau decât anumite părți ale corpului, părțile care se presupuneau a conține sufletul sau porțiuni din spirit. Băutul de sânge a devenit ceva comun, și se obișnuia să se amestece părțile 'comestibile' ale corpului cu unele droguri.

89:5.12 (980.1) 4. El s-a limitat la bărbați; s-a interzis femeilor să mănânce carne umană.

89:5.13 (980.2) 5. S-a limitat apoi la preoți, la conducători și la șamani.

89:5.14 (980.3) 6. El a devenit apoi tabuu printre triburile superioare. Tabuul asupra canibalismului și-a avut originea în Dalamatia și s-a răspândit apoi lent în lume. Nodiții încurajau arderea ca mijloc de combatere a canibalismului, căci a fost cândva la modă practica dezgropării cadavrelor pentru a fi mâncate.

89:5.15 (980.4) 7. Sacrificiile umane vesteau moartea canibalismului. Carnea umană devenise hrana oamenilor superiori, a șefilor. S-a sfârșit prin a o rezerva spiritelor și mai superioare, și astfel că ofranda de sacrificii umane a pus eficace capăt canibalismului, făcând excepție la triburile mult inferioare. Când practica sacrificiilor umane a fost pe deplin stabilită, canibalismul a devenit tabuu; carnea umană nu mai era o hrană decât pentru zei; oamenii nu aveau dreptul să mănânce decât o bucătică ceremonial, un sacrament.

89:5.16 (980.5) În cele din urmă, practica de a se recurge la animale a devenit de uz general pentru scopuri sacrificiale. Chiar și printre triburile cele mai înapoiate, s-a ajuns la mâncatul câinilor, ceea ce a redus treptat canibalismul. Câinele a fost primul animal domestic, și era ținut la mare stimă, atât ca animal domestic, cât și ca hrană.

6. Evoluția sacrificiilor umane

89:6.1 (980.6) Sacrificiile umane au rezultat indirect din canibalism și au fost, totodată, tratamentul lui. Faptul de a furniza o escortă de spirite în lumea spiritelor a condus în mare măsură la diminuarea

canibalismului, căci nu s-a avut niciodată obiceiul de a se mânca morții astfel sacrificați. Nici o rasă nu a fost în întregime liberă de practica sacrificiilor umane sub o anumită formă și într-o anumită epocă, chiar și dacă andoniții, nodiții și adamiții au fost cei care s-au datat cel mai puțin canibalismului.

89:6.2 (980.7) Sacrificiile umane au fost practic universale; ele s-au menținut în obiceiurile religioase ale chinezilor, ale hindușilor, ale egiptenilor, ale evreilor, ale mesopotamienilor, ale grecilor, ale romanilor și ale multor alte popoare; ele se regăsesc mai recent și printre triburile înapoiate din Africa și din Australia. Indienii de mai târziu din America aveau o civilizație care se ridica din canibalism și se găsea deci într-un exces de sacrificii umane, mai ales în America Centrală și în America de Sud. Caldeenii au fost primii care să abandoneze sacrificiile umane în împrejurări obișnuite și să le înlocuiască cu animalele. Cu circa două mii de ani în urmă, un împărat japonez mai bun la suflet a introdus statuetele de argilă pentru a înlocui sacrificiile umane, dar numai cu mai puțin de o mie de ani în urmă practica acestor sacrificii s-a extins în Europa de Nord. Printre anumite triburi înapoiate, sacrificiile umane mai sunt încă practicate de voluntari, ca o formă de sinucidere religioasă sau rituală. Un șaman ordona altădată să fie sacrificat un om bătrân foarte respectat dintr-un anumit trib. Populația s-a revoltat și a refuzat să asculte, la care bătrânul a fost trimis pe lumea cealaltă de propriul lui fiu; anticii aveau realmente încredere în acest obicei.

89:6.3 (980.8) Printre povestirile ilustrând luptele care sfâșiau inimile, lupte între anticele obiceiuri religioase onorate de timp și cerințele

contrare ale civilizației în progres, istoria ebraică nu relatează nimic mai tragic și mai patetic decât pe aceea a lui Iefte și a unicei lui fiice. Potrivit cu datina curentă, acest om bine intenționat făcuse un jurământ stupid, o înțelegere cu 'zeul bățăliilor', acceptând să plătească un anumit preț pentru victoria asupra inamicilor. Acest preț consta în a face un sacrificiu al celui care ar ieși primul din casa lui ca să îl întâlnească când s-ar întoarce acasă. Iefte s-a gândit că unul dintre fideli lui sclavi va veni astfel să îl salute, dar s-a întâmplat ca fiica sa, unicul lui copil, să îi vină în întâmpinare pentru a-i ura bun venit. Astfel, chiar și la această dată târzie, la un popor presupus civilizat, această frumoasă fecioară, după două luni de doliu după soarta ei, a fost efectiv oferită ca sacrificiu de tatăl ei, cu aprobarea oamenilor tribului său. Toate astea s-au făcut împotriva strictelor dispoziții ale lui Moise referitoare la jertfele omenești. Bărbații și femeile s-au încăpățânat însă să facă jurăminte stupide și inutile, iar oamenii antichității se țineau de aceste angajamente ca fiind de o înaltă sacralitate.

89:6.4 (981.1) Altădată, când se începea construirea unui edificiu de o oarecare importanță, tradiția vroia să se trimită la moarte o ființă umană ca 'sacrificiu de temelie'. Prin aceasta se oferea un spirit fantomă care să vegheze asupra edificiului și să îl protejeze. Atunci când chinezii erau pregătiți să toarne un clopot, datina ordona sacrificiul a cel puțin o fecioară pentru a îndulci timbrul clopotului; fata aleasă era aruncată de vie în metalul aflat în plină topire.

89:6.5 (981.2) Numeroase grupuri au urmat multă vreme practica de a zidi de vii sclavi în zidurile mai mari. Mai târziu, triburile din nordul

Europei s-au mulțumit să zidească umbra unui trecător pentru a înlocui obiceiul de a se înmormânta persoanele vii în pereții noilor clădiri. Chinezii îi înmormântau într-un zid pe muncitorii care mureau la ridicarea lui.

89:6.6 (981.3) În construirea zidurilor din Ierihon, un mic rege al Palestinei „a pus temeliile pe Abiram, fiul prim-născut, și a pus porțile pe Segub, fiul lui mai tânăr”. La această dată târzie, nu numai că acest tată i-a pus pe doi din fiii lui vii în gropile de temelie ale porților orașului, dar actul său a fost transcris ca fiind înfăptuit „potrivit cu cuvântul Domnului”. Moise interzisese aceste sacrificii de temelie, dar israeliții au revenit la ele curând după moartea lui. Ceremoniile celui de-al douăzecilea secol constând în depunerea de bibelouri și de suvenire în piatra de temelie a unui edificiu nou sunt o reminiscență a acelor sacrificii primitive.

89:6.7 (981.4) Multe popoare au avut multă vreme obiceiul de a dedica spiritelor primele roade. Aceste datini, acum mai mult sau mai puțin simbolice, sunt toate supraviețuiri ale ceremoniilor primitive care implicau jertfe omenești. Ideea de a jertfi primul născut ca ofrandă era foarte răspândită printre antici, cu precădere la fenicieni, care au fost ultimii care să renunțe la această formă de sacrificiu. În clipa săvârșirii sacrificiului, era obiceiul de a se rosti: 'viață pentru viață'. Acum, la un deces, voi ziceți: 'țărâna se întoarce la țărână'.

89:6.8 (981.5) Cu toate că este destul de șocant pentru sensibilitatea civilizată, spectacolul lui Avraam nevoit să-l sacrifice pe fiul său Isaac nu era o idee nouă sau străină pentru oamenii acestei epoci. A prevalat un timp îndelungat la tați, în momente de mare tensiune

emotivă, practica de sacrificare a fiilor lor născuți primii. Numeroase popoare au o tradiție similară acestei povestiri, căci a existat cândva o credință universală și profundă în necesitatea de a oferi un sacrificiu uman atunci când se întâmpla ceva extraordinar sau neobișnuit.

7. Modificările și sacrificiile umane

89:7.1 (981.6) Moise a încercat să pună capăt sacrificiilor omenești prin inaugurarea răscumpărării ca substitut. El a stabilit un barem sistematic care permitea oamenilor să scape de cele mai rele rezultate ale jurămintelor lor temerare și prostesți. Se puteau răscumpăra pământurile, bunurile și copiii în schimbul onorariilor stabilite, plătibile preoților. Grupurile care au încetat să-și mai sacrifice primii născuți au posedat curând mari avantaje asupra vecinilor lor mai puțin evoluți, care continuau aceste atrocități. Nu numai că multe triburi înapoiate au fost slăbite de această pierdere de fii, dar chiar și transmiterea succesorală a poruncii a fost adesea întreruptă.

89:7.2 (982.1) Un derivat al sacrificiului desuet al copiilor a fost obiceiul de a spoii cu sânge tocurile ușilor casei pentru a-i proteja pe primii născuți. Se făcea adesea aceasta în legătură cu una din sărbătorile sacre ale anului, și această ceremonie a prevalat cândva în cea mai mare parte a lumii, din Mexic până în Egipt.

89:7.3 (982.2)

Chiar și după ce majoritatea grupurilor renunțaseră la uciderea rituală a copiilor, ele au păstrat obiceiul de a abandona un copil în deșert sau pe apă într-o bărcuță. În cazul în care copilul supraviețuia, se considera că zeii interveniseră pentru a-l proteja, după cum relatează tradiția pentru Sargon, pentru Moise, pentru Cyrus și pentru Romulus. A venit apoi practica de a se dedica fii prim-născuți ca sacri sau de sacrificiu; ei erau lăsați să crească, după care erau alungați în loc de a fi trimiși la moarte; aceasta a fost originea colonizării. Romanii adevrau la acest obicei în planurile lor de colonizare.

89:7.4 (982.3)

Multe dintre asocierile speciale dintre desfrâul sexual și cultul primitiv au luat naștere în legătură cu sacrificiile omenești. În timpuri străvechi, dacă o femeie întâlnea vânători de capete, ea putea să-și răscumpere viața printr-o predare sexuală. Mai târziu, o fecioară consacrată ca sacrificiu zeilor putea să aleagă să-și răscumpere viața prin dedicarea definitivă a corpului ei unui serviciu sacru al templului; în felul acesta, ea putea să își câștige banii izbăvirii ei. Anticii considerau deosebit de nobil faptul de a avea raporturi sexuale cu o femeie astfel angajată în a-și răscumpăra viața. Frecventarea acestor fete sacre era o ceremonie religioasă, și întregul rit furniza în plus o scuză acceptabilă pentru satisfacțiile obișnuite. Aceasta reprezenta o manieră subtilă desamăgire de sine, iar fetele și partenerii lor găseau plăcere în a o practica. Moravurile sunt întotdeauna în urmă față de progresul evolutiv al civilizației; ele sancționează astfel practicile sexuale mai primitive și mai sălbatice ale raselor în evoluție.

89:7.5 (982.4) Prostituția în temple s-a extins în cele din urmă în toată Europa de Sud și în toată Asia. Banii câștigați de prostituatele din temple au fost considerați ca fiind sacri de către toate popoarele - un dar de mare valoare care să fie oferit zeilor. Femeile de tipul cel mai evoluat umpleau târgurile sexuale ale templului și își consacrau câștigurile tuturor felurilor de servicii sacre și de lucrări de interes public. Numeroase femei din clasele mai înstărite își strâneau zestrea printr-un serviciu sexual temporar în temple, iar majoritatea bărbaților preferau să aibă de neveste astfel de femei.

8. Ispășirea și alianțele

89:8.1 (982.5) Ispășirea sacrificială și prostituția din temple erau în realitate modificări ale sacrificiului uman. A venit apoi simulacrul sacrificiului fiicelor. Această ceremonie consta într-o pierdere de sânge însoțită de o consacrare virginității pe viață; aceasta a fost o reacție morală contra vechii prostituții din temple. Într-o epocă mai recentă, virginele se consacrau serviciului de întreținere a focurilor sacre din temple.

89:8.2 (982.6) Oamenii au sfârșit prin a concepe ideea că oferirea unei părți a corpului putea înlocui sacrificiul uman total de altădată. Mutilările fizice au fost de asemenea considerate ca substitute acceptabile. Părul, unghiile, sângele, și chiar și degetele de la mâini și de la picioare, au fost sacrificate. Ritul antic ulterior și aproape universal al circumciziei a provenit din cultul sacrificiului parțial; el

era pur sacrificial; nu îi era atașat nici un gând la igienă. Bărbații au fost circumciși, femeile au avut urechile perforate.

89:8.3 (983.1) Ulterior, s-a dobândit obiceiul de a atașa degetele laolaltă, în loc de a le reteza. Raderea și tăierea părului erau forme asemănătoare de devoțiune religioasă. Castrarea a fost mi întâi o modificare a ideii de sacrificii omenesti. Perforarea nasului și a buzelor se mai practică încă în Africa, iar tatuajul este o evoluție artistică a provocării de cicatrice grosolane care se făceau la început pe corp.

89:8.4 (983.2) Ca urmare a învățăturilor mai elevate, obiceiul sacrificiului a ajuns să fie asociat cu ideea de alianță. În cele din urmă, zeii au fost concepuți ca făcând reale acorduri cu oamenii, și aceasta a reprezentat o etapă majoră în stabilizarea religiei. Legea, o alianță, înlocuia șansa, frica și superstiția.

89:8.5 (983.3) Oamenii nu puteau nici măcar să viseze să stabilească vreun contract cu Deitatea înainte ca propriul lor concept de Dumnezeu să fi progresat la nivelul în care ei luau în considerare posibilitatea ca controlorii universului să fie demni de încredere. Primitivii își făceau despre Dumnezeu o idee atât de antropomorfă, încât au fost incapabili să conceapă o Deitate demnă de încredere înainte de a fi devenit ei înșiși relativ demni de încredere, morali și etici.

89:8.6 (983.4) Ideea de a încheia o alianță cu zeii a ajuns totuși să se manifeste. *Omul evolutiv a dobândit în cele din urmă o demnitate morală suficientă pentru a îndrăzni să trateze cu zeii lui.* Astfel

încât traficul de ofrande de sacrificiu s-a transformat treptat pentru a deveni tocmeala filozofică a omului cu Dumnezeu. Toate acestea reprezentau un nou expedient pentru asigurarea contra ghinionului, sau mai degrabă o tehnică mai bună de cumpărare mai hotărâtă a prosperității. Să nu nutriți ideea falsă că sacrificiile primitive erau daruri liber oferite zeilor, ofrande spontane de recunoștință sau acțiuni de mulțumire; ele nu erau expresii de adevărată adorare.

89:8.7 (983.5) Formele primitive de rugăciune nu erau nici mai mult nici mai puțin decât tocmele cu spiritele, o sfadă cu zeii. Ele reprezentau un soi de troc, în care se substituiau pledoaria și persuasiunea cu ceva mai tangibil și mai costisitor. Expansiunea comerțului între rase insuflase simțul negoțului și dezvoltase priceperea în trocuri; aceste caracteristici au început apoi să apară în metodele umane de cult. La fel cum unii oameni erau mai buni comercianți decât alții, tot astfel unii au fost considerați ca făcând rugăciuni mai bune decât alții. Rugăciunea unui om drept era foarte mult respectată. Cel drept era cel care își plătea spiritelor toate datoriile, care își îndeplinea complet toate obligațiile rituale față de zei.

89:8.8 (983.6) Rugăciunea primitivă nu era deloc o adorare; ea era o cerșetorie cu tocmeală pentru a căpăta sănătate, bogăție și viață. În multe privințe, rugăciunile nu s-au schimbat mult cu trecerea veacurilor. Se practică încă citirea lor cu voce tare din cărți, recitarea lor la slujbe și scrierea lor pentru a fi puse pe moriști care să fie

atârtnate în arbori, unde bătaia vântului îi scăpa pe oameni de necazul de a-și consuma propria lor suflare.

9. Sacrificiile și sacramentele

89:9.1 (983.7) În cursul evoluției ritualurilor Urantiei, sacrificiile umane au progresat de la sângeroasele procedee canibalice până la nivele superioare și mai simbolice. Riturile primitive de sacrificiu au dat naștere ceremoniilor ulterioare ale sacramentelor. Într-o epocă mai recentă, doar preotul lua o bucățică din sacrificiul canibal sau o picătură de sânge uman, iar apoi toată asistența mânca animalul substituit. Aceste idei primitive de răscumpărare, de mântuire și de alianță au evoluat pentru a deveni slujbele sacramentale moderne. Și toată această evoluție ceremonială a exercitat o puternică influență socializatoare.

89:9.2 (984.1) În legătură cu cultul Mamei lui Dumnezeu, în Mexic și în altă parte, s-a utilizat în cele din urmă un sacrament al prăjiturilor și al vinului în locul cărnii și al sângelui străvechilor sacrificii umane. Evreii au practicat multă vreme acest ritual ca parte a ceremoniilor lor de Paște, și din acest ceremonial a luat naștere versiunea creștină ulterioară a sacramentului.

89:9.3 (984.2) Confreriile sociale antice erau bazate pe ritul care consta din băutul sângelui; fraternitatea iudaică primitivă era o legătură de sânge sacrificial. Pavel a inaugurat un nou cult creștin clădit pe 'sânge de alianță veșnică'. Cu toate că încurcase inutil creștinismul cu

învățătură asupra sângelui și asupra sacrificiului, el a reușit să pună capăt o dată pentru totdeauna doctrinelor mântuirii prin sacrificii, de oameni sau de animale. Compromisurile lui teologice au arătat că revelația însăși trebuie să se supună controlului gradat al evoluției. După spusele lui Pavel, Crist a devenit sacrificiul uman ultim și atot-suficient; Judecătorul divin este acum pe deplin și definitiv satisfăcut.

89:9.4 (984.3) Și astfel, după lungi epoci, cultul sacrificiului s-a dezvoltat în cultul sacramentului. Sacramentele religiilor moderne sunt deci succesorii legitimi ai șocantelor ceremonii primitive de sacrificii umane și de ritualuri canibalice încă și mai primitive. Multe persoane se bizuiesc încă pe sânge pentru ispășire, dar sângele a devenit cel puțin emblematic, simbolic și mistic.

10. Iertarea păcatelor

89:10.1 (984.4) Numai prin sacrificii obțineau anticii conștiința de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. Modernii trebuie să dezvolte noi tehnici pentru a atinge conștiința interioară a izbăvirii. Conștiința păcatului persistă în mintea muritorilor, dar modelele mentale ale izbăvirii de păcat sunt acum perimate și demodate. Realitatea nevoii spirituale subzistă, dar progresul intelectual a distrus modalitățile străvechi de a obține pacea și consolarea pentru minte și suflet.

89:10.2 (984.5) *Păcatul trebuie redefinit ca o infidelitate deliberată față de Dumnezeu.* Infidelitatea comportă anumite grade: fidelitatea parțială cauzată de nehotărâre , fidelitatea divizată cauzată de vreun conflict, fidelitatea evanescentă provocată de indiferență, și moartea fidelității ca o consecință a aderării la niște idealuri nelegiuite.

89:10.3 (984.6) Simțul sau sentimentul de vinovăție este conștiința de a fi contravenit moravurilor; acesta nu este în mod necesar un păcat. Nu există realmente nici un păcat în absența unei infidelități conștiente față de Deitate.

89:10.4 (984.7) Posibilitatea de a recunoaște simțul de vinovăție este un semn de distincție transcendentă pentru omenire. El nu clasează omul ca pe un nenorocit, ci îl situează mai degrabă aparte ca o creație de măreție potențială și de glorie mereu ascendentă. Un astfel de sentiment de nedemnitate este îndemnul inițial care ar trebui, rapid și sigur, să conducă la aceste cuceriri ale credinței, care transferă mintea muritorului pe mărețele nivele de noblețe morală, de clarviziune cosmică și de viață spirituală. Toate semnificațiile existenței sunt atunci transferate din planul temporal în planul etern, și toate valorile sunt înălțate din planul uman la planul divin.

89:10.5 (984.8) Mărturisirea păcatului este o repudiare virilă a infidelității, dar ea nu atenuează în nici un fel consecințele din spațiu-timp ale acestei infidelități. Dar mărturisirea - recunoașterea sinceră a naturii păcatului - este totuși esențială pentru creșterea religioasă și pentru progresul spiritual.

89:10.6 (985.1) Iertarea păcatelor de către Deitate este reînnoirea relațiilor de fidelitate care urmează unei perioade de conștiință în care omul este lipsit de aceste relații ca o consecință a unei rebeliuni conștiente. Iertarea nu trebuie să fie căutată, ci doar primită sub forma conștiinței restabilirii relațiilor de fidelitate dintre creatură și Creator. Și toți fiii loiali ai lui Dumnezeu sunt fericiți, iubind să slujească și progresând constant în ascensiunea lor spre Paradis.

89:10.7 (985.2) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]